

derfor ogsaa sees, at der er nogen Uoverensstemmelse i en anden Henseende imellem det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) — der jo, efter hvad jeg antager, har stillet sine Endringsforslag i Egenskab af Ordfører og Formand for Landcommunaludvalget — og Kjøbstadcommunaludvalget, idet de af det nævnte Medlem stillede Forslag under Nr. 129—133 gaae noget videre, end Kjøbstadcommunaludvalget. Kjøbstadcommunaludvalget har troet at maatte underordne sig, hvad der eengang er staaet fast, navnlig ved Krigsskatloven af 1864, at der nemlig under Ligningen skulde indbrages de Personer, som have Eiendomme eller Næring eller Embede i Communen, skjøndt de ikke boe der; men naar det ærede Medlem har meent, at man burde gaae det Skridt videre ogsaa at indbringe ikke blot Personer, der have fast Eiendom eller Næring eller Bedrift i Communen, men ogsaa dem, der derfra have en Indtægt igjennem Arvefæsteafgifter eller Canon, saa kan Kjøbstadcommunaludvalget ikke tiltræde disse Forslag, fordi det forekommer samme, at man derved gaaer for vidt. Naar det skal lade sig forsvare at ramme en Mand i en Commune, hvor han ikke boer, paa Grund af, at han har Eiendom eller Næring der, saa maa det formeentlig være begrundet paa, at han paa Grund af sin Eiendom eller Næring maa ansees at have en middelbar Nytte af de communale Gøder i den Commune, hvori hans Eiendom eller Bedrift findes; men denne Betragtning troer jeg ikke kan føre til ogsaa at bestatte ham igjennem hans Indtægter af Arvefæsteafgifter eller Canon. Det forekommer mig nemlig, at der ikke lader sig drage nogen virkelig Grændse imellem de Indtægter, en Mand har igjennem Arvefæsteafgifter eller Canon, og de Indtægter, som en Mand har f. Ex. af Prioritetscapitaler. Vil man sætte en Mand i Stat i en Commune, fordi han har Indtægter igjennem Arvefæsteafgifter eller Canon, der falde i denne Commune, saa forekommer det mig, at Conseqvensen maatte føre til, at man ogsaa satte en Mand i Stat af de Prioritetscapitaler, han har staaende i en Eiendom i Communen. Og naar man først kom dertil, vilde man vistnok snart komme til at gaae endnu videre; men

det forekommer mig, at man derved ganske vilde forlade Grundtanken for det hele personlige Væstningsystem. — Forslaget under Nr. 131 angaaer en anden mindre væsentlig Forskjel imellem Landcommuneudvalget og Kjøbstadcommuneudvalget. Jeg maa herved først gjøre den Bemærkning, at jeg ikke kan see rettere, end at det første Stykke af Forslaget under Nr. 131 noget maa berøe paa en Misforstaaelse; efter min Opfattelse maatte det knyttes ikke til Lit. c. i Kjøbstadcommuneudvalgets § 15, men derimod til Lit. b. Det vil nemlig sees, at i Udvalgets § 15 handler Stykket c. om det Tilfælde, at en Mand, der ikke har fast Ophold i Communen, dog eier faste Eiendomme der, hvoraf han skal bestattes, men det Forslag, det ærede Medlem har stillet under Nr. 131, taler i sit første Stykke om det Tilfælde, at en Mand opholder sig i to Communer til forskjellig Tid, men dog en vis Tid af Aaret i hver af dem. Dette er jo imidlertid noget mindre Væsentligt, som vil kunne bringes i Orden til 3die Behandling; Hovedpunktet er, at det ærede Medlem vil have, at Fordelingen af en Mand's Skattebidrag imellem flere Communer, i hvilke han opholder sig delvis i samme Aar, skal ske i Forhold til den Tid, i hvilken han har opholdt sig i de forskjellige Communer i det foregaaende Aar, og ikke efter det Forhold, hvori han opholder sig i de forskjellige Communer i det Aar, for hvilket Skatten skal lægges. I Udvalgets § 15 Lit. a og b tales bestandigt om, at Personer skulle indbrages under Skatteligningen, som have fast Ophold i Communen, det gaaer altsaa paa det Aar, for hvilket Skatten skal lægges. I det ærede Medlems Forslag under Nr. 131 hedder det derimod, at han skal være skattepligtig i de forskjellige Communer „i Forhold til den Tid, hvori han i det sidste Aar har opholdt sig i hver af dem.“ Naar Kjøbstadcommuneudvalget har stillet sit Forslag paa den Maade, som det har gjort, og altsaa ikke har kunnet gaae ind paa det ærede Medlems Forslag under Nr. 131, skjøndt man naturligtvis erkjender, at det ikke er af overordentlig stor Vigtighed, er det væsentligst begrundet derpaa, at de Regler, man har opstillet, ere de, der indeholdes i Krigsskatloven af 1864; man har troet, at